

De citroenboom van Martine Van Huffel

Ik heb een citroenboom als kamerplant. Jawel, een Citrus limonum. Wat zeg je? Dat dit geen kamerplant is? Bij mij staat ze nochtans in de woonkamer. Goed, ik geef toe: mocht ik in het zuiden van Portugal wonen, dan stond ze buiten. Maar in mijn Gentse woonst is er geen buiten, laat staan een warme zonnige buiten. Dus staat ze, lekker warm en volop in het licht, in mijn woonkamer. Het is een beetje zoals huisdieren: er zijn er die je echt in huis hebt en andere die je dan in de tuin houden kan.

Mijn plant, ik noem haar CeeCee, is tevreden. Dat denk ik toch. Ze is vrij gevoelig en haar ergernis toont ze door zomaar wat bladeren te laten vallen. Ze weet dat ik dan een paniekaanval krijg. Is ze ziek, krijgt ze te weinig water of teveel water? Geen licht genoeg? Gestrest door mijn bezoekers? Soms verdenk ik er haar van dat ze het enkel en alleen doet om mijn reactie te zien.

Voorzichtig strijk ik dan het gevallen blaadje plat en laat het drogen tussen de bladzijden van een dik boek.

Er heeft tot nu toe nog niemand gevraagd waarom mijn boeken naar citroen geuren en meer op een herbarium lijken dan op een boek. In het begin stond CeeCee tussen de sanseveria en de gatenplant in, maar dat bleek mijn slechtste idee ooit te zijn. Want wat bleek er te gebeuren: CeeCee groeide gezwind verder, niet in de hoogte maar ze slaagde erin om een bebladerde tak volledig zijwaarts te laten schieten. Naar de sanseveria toe. Een andere scheut schoot vliegensvlug richting de gatenplant. Het was duidelijk: CeeCee heeft persoonlijke ruimte nodig, véél ruimte. Zij wil de ster zijn, zij heerst alleen over de vensterbank, geen concurrentie en al zeker niet van een sanseveria!

Als ik 's ochtends opsta is het eerste wat ik doe zo snel mogelijk de overgordijnen openschuiven, zodat CeeCee licht krijgt. Heel eventjes bots ik dan soms tegen haar aan. En dan gebeurt het. De geur die vrijkomt door de aanraking van haar bladeren.... Ik kan het gewoon niet beschrijven. Haar roomwitte bloemen geuren nog intenser, nog zoeter... Op slag katapulteert die geur mij naar een zonnig tropisch eiland.

Een paradijs. Instant geluk, dat geeft ze mij. Een droom, die schenkt ze mij. Door haar schoonheid, haar aroma en de volle, grote, gele vruchten die ze draagt. Als die rijp zijn, laat ze ze gracieus vallen zodat ik ze tot een vers gezond sapje kan verwerken.

Misschien heb ik ooit wel een plantage vol met CeeCees. In een warm zuiders land met volop zon en blauwe lucht. Maar intussen heb ik de droom, de schoonheid en de geur. En CeeCee!